

CENTRUM DON
SKM BOSCO

bulletin

pro naše příznivce

Pomáháme dětem z dětských
domovů vykročit do života

2. ročník, 2. číslo

prosinec 2012

www.dozivota.cz

Milí čtenáři,
vstoupili jsme do adventní doby, která je přípravou na Vánoce. Těšíme se na to, že budeme rozdávat radost a že také budeme obdarováni. Před dvěma tisíci lety vyrazili mudrci z východu za hvězdou nad Betlémem. Přivedla je až k nové naději lidstva, narozenému Ježíškoví. Oni se ho mohli přímo dotýkat. My to štěstí nemáme. Ale nemusíme si zoufat. Jak prohlásil jeden klasik „co by nám prospělo, kdyby se Ježíš třeba tisíckrát narodil v Betlémě, ale nenarodil se přitom v našem srdci?“ Každý z nás potřebuje hvězdu, která by ho vedla životem kupředu, světlo v temnotách. Donu Boscovi taková hvězda zářila ve snech. A sám byl hvězdou pro desetitisíce svých následovníků. I my bychom rádi byli takovou hvězdou naděje pro mladé lidi, kteří měli tu smůlu, že nepoznali teplo pravého domova.

Martin Poláček
předseda klubu a vedoucí programů

HVĚZDA

„Nikdy předtím jsem si nevšiml, že na nebi svítí hvězdy... Ten večer, když mi táta přišel říct, že máma umřela (bylo mi tehdy 8 let), jsem brečel sám v posteli... Přišel za mnou mladší brácha a zeptal se, proč kvůli ní tolik brečím, „když to byla k...“. (Byl často svědkem krutých hádek rodičů, kde se hrubými slovy nešetřilo.) Já ale věděl někde uvnitř, že „nic nebude jako dřív...“ Tu noc jsem nemohl spát. A najednou jsem ji uviděl: krásnou jasnou hvězdu! Nikdy nezapomenu na to, jak svítila....“

...ze vzpomínek osmnáctiletého Jana...

VZTAH – ZÁKLAD PRO DOPROVÁZENÍ

I když to někteří rodiče už „skoro velkých dětí“ neradi slyší, cílem dobré výchovy je to, aby nás naše děti jednou nepotřebovaly. Aby se dokázaly k životu po vztahové i materiální stránce postavit tak, že na nás jednou nebudou závislí a dokáží žít svůj vlastní život. Nestane se to najednou. I ony se potřebují osamostatňovat postupně, potřebují se mít kam vrátet, když něco popletou a nevědí si rady. A potřebují také povzbudit, když zvládají plno malých i velkých překážek a nikdo to nevidí.

A co naši mladí přátelé? Jak vyplývá z nedávno vydané národní zprávy o právech dětí z alternativní péče, děti z dětských domovů se ve velké míře vracet kam nemají. Podporou jim jsou spíš vrstevníci – ať už kamarádi či sourozenci. Zde je riziko, že sami mnoho zkušeností a schopnosti podporovat k dobrému nemají...

V této studii se dochází k závěru, že „dostatečně dobrou podporu mladému člověku po odchodu z péče může poskytnout jen pracovník, který s ním má vytvořený vztah důvěry. Systémově nám tedy chybí pozice pracovníka (myšleno v rámci celé republiky), který by se zaměřil na doprovázení v období před i po odchodu do samostatného života.“ Tolik zmíněná studie. Můžeme říci, že my takové pracovníky máme.

A snažíme se o to být tu dlouhodobě pro klienty v programu Doprovázení. Tento program u nás funguje již několik let.

Dostatečně dlouhou dobu před odchodem z dětského domova (cca 3 roky) děláme všechno proto, abychom s našimi klienty navázali hezký vztah. Ideálním prostředím pro to jsou Kurzy přípravy na život. O těch jsme

psali v minulém čísle. Mladí lidé se k nám vrací pravidelně. Znovu a znovu se setkáváme a můžeme být svědky jejich dozrávání. Na kurzech jsou naši pracovníci Doprovázení, se kterými se na různých rovinách setkávají a mnohem přirozeněji se pak můžeme setkávat i v mezidobích mezi kurzy. Děje se tak formou různých osobních návštěv, oslav, společných výletů i akcí, návštěv v původních rodinách. A děje se tak i formou konkrétních lidských i praktických intervencí, společných domluv v dětském domově nebo i v původní rodině.

Do vztahu se musí investovat. A jsou k němu třeba alespoň dva lidé. Aby vztah fungoval, potřebuje čas, zkušenost, kterou se sebou ti dva udělají. Potřebují si osahat, co od sebe navzájem mohou očekávat. Nejednají za zády a neutěchou při prvních problémech, kde na sebe spolu narazí.

Mezi vlky

12. října 1844 se Don Bosco musel se svými uličníky přesunout ze středu města na pruh země v okrajové čtvrti Turína. Byl zamyšlený. Neví, jak hoši přijmou změnu a zda se mu neztratí ve městě: „Nejisté místo, nejisté prostředky, nejistí lidé mi nedopřávali klid. Tu noc jsem měl sen, který mi připadal jako doplněk snu v devíti letech*.“

Zase jsem viděl záplavu vlků. Chtěl jsem utéci. Ale paní oblečená jako pastýřka mi naznačila, abych doprovázel toto stádo a ona šla přede mnou. Udělali jsme tři zastávky. Na každé zastávce se z mnohých zvířat stali beránci. Byl jsem unaven a chtěl jsem si sednout, ale pastýřka mi kynula, abych pokračoval v cestě. Naráz tu bylo rozsáhlé hřiště, kolem něho podlouhý a vzadu kostel. Počet beránek byl hodně velký. Objevilo se několik pastýřů, aby je opatrovalo. Ale dlouho se nezdrželi. Tehdy se stal div. Mnozí beránci se proměnili v pastýře a začali se starat o stádo. Pastýřka mě zvala, abych se díval dále. Uviděl jsem pole... „pohled támhle!“ řekla mi... Viděl jsem nádherný a veliký kostel. Uvnitř byla bílá stěna a na ní nápis velikými písmeny: Hic est domus mea, inde gloria mea (Zde je můj dům, odtud vzejde moje sláva). Nakonec Don Bosco dodal: „Nechápal jsem. Teprve postupně, jak se vše uskutěčovalo, mi svítalo světlo. Tento sen s tím prvním byl mým programem a usměrňoval má rozhodnutí.“

* Sen v devíti letech byl uveden v minulém čísle

„Nejen pracovní tábor“ na Valdštejně

Druhý týden v červenci jsme strávili jako dobrovolní brigádníci na hradě Valdštejn. Práce nám šla od ruky. Řeknete si, že zpracování dříví, čištění chodníků, vymetání hradeb či leštění vyřezávaných lavic ve valdštejnské kapli jsou detaily, žádná těžká práce. Ale právě detaily a láskyplná péče o hrad vytváří prostředí, které láká návštěvníky. A my jsme se na tom hrdě podíleli. V sobotu jsme si vyšli na rozhlednu Kopanina a u řeky Jizery jsme si na ohýnku opekli vše, co se dá - od špekáčků, přes „marshmallow“ až po jablko. V neděli ráno jsme se vydali domů. Nezapomněli jsme něco? Snad kousek srdce, protože se dá říci, že se většina z nás do toho kouzelného místa zamilovala.

Puták pro dobrovolníky

V sobotu 18.8. jsme se vydali na pár dnů do kraje poblíž řeky Oslavy a Jihlavy. Civilizaci jsme „opustili“ v Náměšti nad Oslavou a vyrazili do přírody. Čekala nás řeka, skály, po obědě i horké kafe a na noc trampské tábořiště. V dalších dnech jsme zdolali Ketkovický hrad a Těmplej. Poslední den jsme doputovali až do Dolních Kounic a usadili jsme se ve starém klášteře Rosa Coeli, od kterého jsme po zavíračce dostali od průvodců klíče. Strávili jsme večer mezi zdmi starého kláštera a noc pod hvězdami. Ráno jsme nastoupili do vlaku a čekala nás poslední část putování – cesta domů.

VZTAH – ZÁKLAD PRO DOPROVÁZENÍ

pokračování z úvodní strany

„Nevidí-li dítě lesk v očích svých rodičů, nikdy nedozraje ve skutečně dospělého člověka“
(neznámý autor)

Naši klienti mají za sebou častá zranění v základních vztazích. Když se nějaký člověk ochotný pomoci objeví, bývá to často na krátkou dobu. Málokdo z okolí klientů to s nimi „vydrží“ déle – ať už proto, že jsou sami někdy problémoví a ze vztahů utíkají a nebo proto, že těch věcí na řešení je tolik, že to i na dospělého člověka ochotného pomoci je příliš. Naši klienti potřebují někoho, „kdo tu bude stále“, i když oni sami ze vztahu utíkají. Vždyť jsou často dospělí, ale sociálně nezralí. A na to se snažíme být připraveni.

Prubířským kamenem pevnosti vztahu jsou pak okamžiky, kdy mladí lidé odchází z dětského domova. Někteří

se těší na svobodu, někteří si příliš fandí, řada z nich je naopak natolik paralyzována obavami, že nezvládne řadu potřebností vyřešit. Tam nám nastávají okamžiky skutečné práce, dokonce „horké chvíle“. Někdy je třeba na určitý čas prakticky každodenní

asistence. Většina mladých lidí si ale nejprve potřebuje udělat vlastní zkušenost na svobodě sama a se žádostí o pomoc se na nás obrací až tehdy, když naráží na první problémy. A my se jim snažíme vyjít vstříc, jsme rádi, že je můžeme zachytit tak, aby se jejich první chyby nestaly fatálními a nenarostly do obřích rozměrů.

Skupinová fotka ze setkání absolventů

STŘÍPKY Z DOPROVÁZENÍ

Možná pomohou pochopit to, jak je naše práce různorodá a pestrá...

NOVÝ DOMOV

Už když jsme Julii před pár roky přijímali do kurzu, pochybovali jsme, jak jí vlastně budeme schopni pomoci. Trpěla mentálním handicapem a tím pádem byla snadno zneužitelná. A nechtěla si to přiznat. Dlouho si myslela, že „bude zpěvačkou“. Díky vztahu důvěry a otevřenému jednání se nám v dobré spolupráci s dětským domovem podařilo její představy „dostat na zem“ a my jsme jen rádi, že jsme ji mohli opakovaně navštívit v hezkém chráněném bydlení a zaměstnání, kde našla skutečný domov. A k nám občas přijede na návštěvu. Není pro nás lepší satisfakce, než vidět, že je zde šťastná, nehrozí jí, že ji někdo zneužije a má možnost se rozvíjet.

NALEZENÍ NOVÉ RODINY

Táta byl pro Davida vším. Dokonce i když nebyl dokonale: hodně pil. Otec kluka vychovával sám. Pil ale tolik, že se v chlapcových osmi letech upil k smrti. Davidovi se zhroutil

svět, byla to pro něj tak těžká ztráta, že musel do dětského léčebného zařízení. Později se začal ozývat strýc a brát si ho na návštěvy. Moc to ale s Davidem neuměl. Měl dojem, že teď ho musí začít vychovávat a dohonit vše, co bylo zanedbané. Tím se potíže Davida jen vystupňovaly. Naštěstí se nám podařilo s rodinou strýce navázat vztah důvěry a podpořit se navzájem tak, že vše šlo Davidovi k prospěchu a on se mohl začít více rozvíjet. Díky velmi dobré spolupráci rodiny strýce, dětského zařízení a nás je dnes David v této rodině v péstounské péči. Navštěvujeme se dál, můžeme navázat na předchozí vztah, podpořit se. A David ví, že k nám může přijet na návštěvu.

BRIGÁDA

Radka je romská dívka, o které si všichni mysleli, že v 18 letech odejde z dětského domova za svou rodinou, aniž by se doučila. Začala tam totiž před rokem jezdit. Rodina o ni původně neměla

zájem, teď před odchodem se to změnilo. V dětství byla hodně nemocná, první 2 roky svého života strávila prakticky celé v nemocnici, další léta v dětském domově. Teď se rodina ozvala. Radka by v hladu po domově udělala téměř cokoli - aniž byla schopna vnímat skutečnou realitu, která tak idylická nebyla. V létě byla doma poprvé delší dobu a nás příjemně překvapilo, že si umí říct o to, co chce. Ozvala se sama a jela s námi na brigádu - přestože zde pracovala bez nároku na odměnu. Zažila s námi ale také hodně pěkných chvil. A dětskému domovu i nám je milé, že s námi chce pokračovat na dalším běhu kurzu, kde ví, že se už hodně naučila a ještě naučit může. A co je hlavní: je pevně rozhodnutá vyučít se ve svém učebním oboru!

Monika Peterková

Představení týmu CDB - Doprovázení

Dnes bychom vám rádi představili pracovníci Doprovázení Katku Hubáčkovou. V rozhovoru se dozvíte odkud k nám přišla, z jakých hodnot při práci s dětmi a mladými lidmi vychází a co všechno se pracovníci Doprovázení může v práci přihodit...

Kateřina Hubáčková

- V CDB pracuje 1,5 roku, pochází z Dolních Bojanovic na Jižní Moravě a přišla k nám z Brna.

- Nebrání se žádné sportovní aktivitě, baví ji cestování vlakem, ráda pozoruje měnící se počasí a obdivuje hory a přírodu vůbec.

Katko, jak jsi se vlastně stala pracovnící Doprovázení?

To je spletitý příběh, zkrátka bych to tím, že mne do CDB zavál Duch svatý – jinak tomu nerozumím.

S jakými zkušenostmi jsi přišla? Pracovala jsi už dříve s dětmi?

Přišla jsem převážně s ekonomickými a administrativními zkušenostmi z firmy, které jsou užitečné víc, než by si kdo mohl myslet. V mé farnosti jsem pracovala s mládeží. Oficiální zkušenost s dětmi mám z cest do USA a Anglie, kam jsem se vydala jako au-pair neboli chůva. Měla jsem možnost srovnávat různé typy výchovy jako blízký člen rodiny. Nejceněnější zkušeností, která se pojí s mým současným místem, je práce s dětmi různého věku – od narození po dospívající mladé lidi, v zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc (Klokánek).

Baví Tě práce v Centru?

Baví mne různorodost práce,

i když je náročné zajímat se o mnoho oblastí: o finanční gramotnost, mít povědomí o legislativě sociální oblasti, vědět kam sáhnout po radě ohledně úřadů, soc. pomoci, možnostech bydlení atd. Vše se neustále mění, a to jak v praktických záležitostech, tak u našich svěřenců. Ale dá se říci, že neustálé přeorazování snáším, asi jsem organizační typ.:-)

A co konkrétního tě v poslední době potěšilo?

Těší mne konkrétní případ holčiny, která i díky účasti v našich programech rozkvetla v růži, snaží se budovat vztah, po různých úvahách se teď těší na miminko a dokáže mluvit o tom, co cítí, například, že nás má ráda.

A teď z druhé strany. Co pro tebe bylo náročné?

Obecně jsou pro mne náročná nepochopení. A to se lehce přihodí například při jednání v zařízeních. Hodně energie mne stálo pár situací při letní brigádě, kdy už byli kluci z plnohodnotné práce s brzkým vstáváním a péče sami o sebe hodně unavení a napětí se obracelo proti každému, kdo byl zrovna po ruce.

Kolik vás je v týmu, jak se vám společně pracuje?

Momentálně jsme na doprovázení a kurzy pro mladé z dětských domovů tři pracovníci, různě profilovaní. Jako pracovníci Doprovázení nejsme „přes kopírák“. Každý máme svoji roli, a k tomu i svoji hlavu, ale snažíme se v tom vyjít vstříc a doplňovat se. To by snad ani nebylo možné bez společné modlitby.

Ve třech lidech zajišťujete službu zelená linka („přítel na telefonu“) a to každý den (i o víkend) od 8.00 do 21.00. Jak to dokážeš skloubit s osobním životem?

Myslím, že tato práce je zároveň i služba, ve které se život pracovní a soukromý prolíná.

Stojí tak, jak při „práci“ mám možnost čerpat pro sebe, tak nabízím kus ze sebe a s tím souvisí i proplétání mne jako člověka a pracovníka. Zelená linka ve volném čase tomu nahrává a potvrzuje, že to jinak nejde.

To zní, jako že ti tvé současné místo dává smysl.

Slýchám v okolí, že by se situace s těmito mladými daly řešit jinak a něco o efektivitě. Ale já jsem přesvědčená, že se zde musí jít ke kořenu věci a když už je rostlinka větší, neopravuje se snadno. Přesto věřím, a mám možnost i vidět na vlastní oči, že naše péče a zájem a někdy i předkládání náročných výzev má pro tyto mladé lidi smysl.

Jak odpočíváš a trávíš volný čas?

Můj volný čas zaplňují knihy, psaní emailů, sport, setkání s kamarády a v neposlední řadě dálkové studium v Olomouci. Ráda mířím do Orlických hor, tam mne táhne srdce, podobně jako na Jižní Moravu. Tomu všemu věnuji čas dle mého kalendáře, kde se jako první většinou objevují kurzy, výjezdy a návštěvy našich mladých svěřenců, porady a nezbytná administrativa. V tom je velký nárok na flexibilitu. Přestože je práce náročná, stává se mi, že mne kontakt s našimi „dárčiky“ ale i kolegy nabije pro můj volný čas.

Děkuji za rozhovor a na závěr se tě zeptám: chtěla bys ještě něco dodat?

Že platí rčení o chození v botách druhého člověka – a to si zkusme uvědomit zvláště ve chvíli, kdy se střetáváme s někým, o kom si myslíme, že je slušně řečeno „pěkné kvítí“. Nikdy nevíme, v jakých botách prožíval své dětství.

Ivana Němcová

V příštím čísle se můžete těšit na rozhovor s pracovníkem Doprovázení a salesiánem Jiřím „Georgem“ Woclawkem...

Letní placená brigáda s Donem Boscem

Je možné připravit se na „skutečný život“ po odchodu z dětského domova? Na tuto otázku si nyní mohou alespoň částečně odpovědět čtyři mladí muži, kteří u nás strávili měsíc letních prázdnin. Pracovali ve společnosti Realtime Technologies s.r.o., která dlouhodobě podporuje aktivity našeho Centra. Každý den poctivě vstávali a dojížděli do práce. Chlapci si také celý měsíc sami nakupovali, vařili a hospodařili. Vyzkoušeli si pravidla spolubydlení v jednom bytě a s tím spojené nutnosti vycházet s různými lidmi, řešit konflikty i spolupracovat. Se špetkou zklamání také udělali zkušenost, že v životě všechno něco stojí a musí si ze svého platu také financovat zábavu o víkend, cestování a mnoho dalších věcí. A je třeba dodat, že jsme si všichni společně užili také spoustu legrace při koupání, bowlingu, sportování v tělocvičně nebo návštěvě letního kina.

Doufáme, že v příštím roce budeme moci podobnou důležitou zkušenost zprostředkovat dalším účastníkům našich kurzů.

Natáčení – Strážník, psůvod

31. 8. 2012 jsme absolvovali nejakčnější filmové natáčení v naší historii. Tým mladých lidí z našeho programu se vydal do Lázní Bohdaneč, aby poznal práci místních strážníků a natočil o ní dokument. Příslušníci MPLB v čele s velitelem, nám do detailů představili svoje řemeslo včetně několika ukázek (zadržení osoby v budově s asistencí psa, výcvik psů, vyhledávání drog...). Dokument byl zařazen do programu Dne pro dětské domovy, který se konal 10. 11. 2012.

Cesta za světlem

4. setkání absolventů kurzů
19. - 21.10.2012

Při doprovázení našich mladých lidí po odchodu z dětského domova míváme občas pocit, že je to taková „cesta pustým lesem“. Těch překážek, které někdy musí překonávat, je až příliš...

Naštěstí nám dobrý Bůh čas od času daruje okamžiky, kdy smíme i v situacích, kdy jsme sami nadějí ztráceli, zahlédnout Světlo. Takovými chvílemi bylo např. poslední setkání bývalých absolventů našich kurzů. Jsou to naši přátelé, kteří se už snaží žít svůj vlastní život opravdu „naostro“. Tentokrát jich přijelo sedm: a navíc jedna žena se svým partnerem, druhá s malým synáčkem.

S některými jsme začínali třeba už před pěti, šesti lety. Mnohdy jsme si mysleli, že se naše snažení míjí účinkem. Mile nás překvapilo, když nám sami potvrzovali, že mnoho věcí, které u nás slyšeli či zažívali, jim v reálných situacích docházelo až s odstupem času. A že se o ně mohou ve svém rozhodování opřít. A vrací se k nám alespoň na návštěvu, protože u nás snad někdy zahlédli Světlo. Světlo na své cestě i v sobě.

Jiří „George“ Woclawek (salesián) se synem absolventky kurzu

NAŠI ČINNOST PODPORUJÍ

PARDUBICKÝ KRAJ

KRÁLOVÉHRADECKÝ KRAJ

PARDUBICE

Mládež
v akci

NADAČNÍ FOND J&T

eBRANA®
ÚSPĚŠNÉ INTERNETOVÉ ŘEŠENÍ

STUDIO PRESS

Významným dárcem je také pan Ing. Pavel Hrstka z Chrudimi

Abychom získali další finanční prostředky pro naši činnost, rozhodli jsme se od 1.1.2013 zaregistrovat Doprovázení jako sociální službu. Víme, že s tím bude spojen nárůst nepříjemné administrativy. Naopak nevíme, nakolik nám přidělené dotace pokryjí naše náklady. Ale nebylo zbylí – každopádně tím získáváme další finanční zdroj.

Byli bychom rádi hvězdou, která bude svítit na cestu životem mladým lidem, o kterých píšeme na stránkách tohoto bulletinu. Chci moc poděkovat

všem našim finančním partnerům, které uvádíme výše. I Vy, drobní dárci, můžete pomoci, aby tato hvězda nevyhořela a nezhasla. Budeme rádi za jakoukoli Vaši podporu.

Chci Vám všem, kteří nás podporujete finančně, dobrovolnický, nebo tím, že nám upečete a navaříte, ze srdce poděkovat a popřát požehnané Vánoce, plné setkání s milými lidmi, na kterých Vám záleží.

Za celý tým CENTRA
Martin Poláček

Cílem bulletinu pro příznivce CENTRA DON BOSCO SKM je **představovat aktivity, posílání i příběhy klientů této organizace. Běžné veřejnosti chceme přiblížit problematiku ústavní výchovy a zejména odchodu z ní.** Chceme tak připravovat prostředí, které více chápe životní cestu mladých, jejichž rodiče pro ně nechtějí, neumí nebo nemohou být oporou. **Zároveň touto cestou chceme získat podporu a zájem o to, co pro děti z ústavní výchovy děláme. Pokud Vás tato problematika zaujala a rádi byste se o našich aktivitách dozvívali pravidelně, kontaktujte nás - budeme Vám zasílat náš bulletin. Můžete nás také pravidelně podporovat, rádi Vás pak pozveme na akce určené pro naše dárce.**

bulletin pro příznivce CENTRA DON BOSCO SKM

informační občasník občanského sdružení CENTRUM DON BOSCO Salesiánský klub mládeže, který vychází dvakrát v roce (červen, prosinec).

Vydává: CENTRUM DON BOSCO SKM. **Ilustrace:** Vojtěch Peterka.

Grafika: Vojtěch Peterka. **Odpoovědný redaktor:** Ivana Němcová **Tel:** 774 545 011,

E-mail: nemcova@dozivota.cz, naceste@dozivota.cz, **Web:** www.dozivota.cz

Adresa: Zborovské nám. 2018, 530 02 Pardubice